

Вечерята дѣдовото момиче закарало теленцето у дома и занело платното на баба. Очудила се старата, платното скрила и нищо не рекла.

На другия день бабата изпратила свойто момиче.

— Иди, мила, теленцето да пасешъ и тъзъ кжделя да испрѣдешъ, на платно да я изтъчешъ и довечера да го донесешъ!

Момичето взело кжделята, погнало телето, удряло го съ прѣта и му викало:

— Върви да пасешъ, да пукнешъ!

Закарала го на пѣсъчно мѣсто, дѣто ни трѣвица, ни водица имало, легнала на сѣнка и спала до вечерята. Вечерята подгонила телето, била го съ прѣта и като стигнала дома казала:

— На ти, мамо, кжделята. Слѣнцето печеше, глава ме болѣше, не съмъ пипнала врѣтеното.

— Нищо, нищо мама, легни та спи — казала бабата.

На утрото събудила пакъ дѣдовото момиче, дала му два пѣти повече вълна и казала:

— Върви мари, проклетнице, телето да пасешъ и вълната да испредешъ, на платно да я изтъчешъ, довечера дома да го донесешъ.

Момичето покарало телето и му думало: „хайде теленце, хайде миличко, трѣвица да пасешъ, голѣмо да порастешъ!“ Закарала го на трѣвица зелена, кадифена, на водица бистра и студена. Телето пасло, слѣнцето пекло, момичето седѣло и плакало.

— Защо плачешъ, мила? — попитало я пакъ телето.

— Какъ да не плача, като мама ми е порѣчала така и така, разказало момичето.

— Не тѣжи, мило момиче! Легни, спи и всичко на добро ще трѣгне! — казало телето.

Момичето легнало, та заспало, кога се събудило прѣдъ него платното готово — изпредено и изтъкано. Току крой и ший. Закарало то теленцето дома, прѣдало на баба платното.

Бабата се досѣтила.